

L'ESTIU QUE COMENÇA, de SÍLVIA SOLER

Hem acabat el mes de juny amb una obra lleugera i plenament adaptada a l'època de la lectura. L'estiu ens ha començat acompanyats de la Sílvia Soler.

Acostumats com estem a obres de més pes, dificultat i profunditat, la novel·la ens ha semblat potser una mica fluixa. Refrescant, això sí, però amb mancances. El millor que té és la capacitat de transmetre sensacions: la relaxació d'estar ajaguts a la sorra, el deixar-se endur pel so de les onades, el gust de sal a la pell, la frescor de la roba d'estiu, la il·lusió de l'amistat i l'harmonia que respirem en els espais coneguts.

El plantejament també és interessant: l'amistat de dues dones, de tota la vida, que coincideixen en els seus embarassos i que tenen la força d'encomanar el seu lligam a les dues famílies que creen, malgrat les diferències de tarannàs i d'interessos. La revetlla de Sant Joan esdevé el símbol d'aquesta entranyable unió. Malauradament una nit d'un 23 de juny, un accident trenca la pau i el benestar de les dues nissagues. Magnífica descripció de l'esbalaïment amb què baixa els graons el fill gran en assabentar-se de la cruel notícia. Quants petits gestos no tenim gravats el cervell associats a moments que ens han trasbalsat l'existència.

A partir d'aquí, però, Soler fa una novel·la d'estil dinovesc, d'aquelles que resseguien els llinatges familiars amb els seus revolts i les seves marrades (del segle XIX o de les telesèries televisives que tenen tant d'èxit). Se li'n va una mica la mà i agafa certs aires de novel·la romàntica massa melosa. Hi ha una tensió amorosa i esquiva entre dos personatges que suporta fins a la darrera pàgina i entremig narra amb massa superficialitat moltes vides i durant molts anys. Això és el que li treu força: la profunditat psicològica i emocional que havia assolit al primer capítol es dispersa en massa interessos (una mica allò "d'abraçar molt i estrènyer poc").

Vam debatre el paper d'aquesta novel·la en la nostra literatura: absolutament necessari perquè tothom necessita evadir-se o distreure's i passar una bona estona amb un bon escrit i això està plenament aconseguit; allò que vam posar en dubte, però, és el fet que li donessin el Premi Ramon Llull... si els premis cerquen veus de qualitat i guardonen obres com aquesta, fa una mica de basarda on està el nivell dels jutges o dels creadors. Ja fa temps que les crítiques a la premsa i els reconeixements titulats plantegen contradiccions que només es poden entendre recordant que les editorials són empreses i que l'afany lucratiu tot ho tenyeix.

En tot cas, vam acabar el curs amb un entranyable sopar, nosaltres també, abans de la revetlla de Sant Joan però amb el mateix esperit de felicitat, bonhomia i gaudi que ens atorga la lectura i l'amistat.

Bona lectura!

Muntsa Farré